Р Е Ш Е Н И Е
№ 44728

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова
ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12342** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началника на отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ срещу решение № 3438/11.09.2026 г., постановено по НАХД № 3992/2026 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10 състав, с което е отменено наказателно постановление № 9795/15.01.2026 г. С наказателното постановление на И. М. Х. е наложена глоба в размер на 1533,88 евро (3000 лв.) на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предложение трето ЗДвП във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 5, буква „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства.

Касаторът оспорва правилността на решението с доводи за нарушение на материалния закон и необоснованост. Поддържа, че нарушението е установено по безспорен начин, а АУАН и наказателното постановление съдържат всички обстоятелства, необходими за неговото

индивидуализиране. Оспорва изводите на районния съд за неяснота относно качеството, в което санкционираното лице е извършило нарушението, както и за допуснати съществени процесуални нарушения. Излага съображения относно компетентността на контролните органи, приложимия разрешителен режим и обществената опасност на нарушението. Иска отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – И. М. Х., чрез адв. Ц. И., оспорва жалбата като неоснователна и иска решението да бъде оставено в сила.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и извърши касационна проверка на обжалваното решение в пределите на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 17.12.2025 г., около 11:01 ч., на път II-18, км 27, на отбивна площадка на около 1 км преди разклона за [улица], в посока от[жк]към [населено място], И. М. Х. управлявал товарен автомобил „М. ТГС“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Венков транс“ ООД, натоварен с фракция за пътни основи. При извършена проверка от служители на Агенция „Пътна инфраструктура“ е констатирано, че превозното средство е с четири оси, от които две управляеми. Измерването с електронна мобилна везна модел DFW-KR № 118829 и ролетка № 1303/18 показало разстояние между третата и четвъртата ос от 1,42 м и сумарно натоварване на двойната задвижваща ос от 29,545 т при посочена максимално допустима стойност от 19 т. Установеното превишение възлизало на 10,545 т. За нарушението бил съставен АУАН № 0011155/17.12.2025 г. в присъствието на водача, на когото същия ден бил връчен препис от акта. Въз основа на него е издадено наказателно постановление № 9795/15.01.2026 г.

При изясняване на фактическата обстановка районният съд се е основал на показанията на

актосъставителя А. А. и свидетеля М. Н., както и на приобщените писмени доказателства, сред които кантарен билет, свидетелство за регистрация на превозното средство, товарителница, експедиционна бележка, пътен лист, документи за използваните измервателни средства, АУАН и разписка за връчването му. Въз основа на установените факти районният съд е обосновал извод за незаконосъобразност на наказателното постановление. След като е констатирал компетентността на актосъставителя и наказващия орган, спазването на сроковете по чл. 34 ЗАНН и годността на използваните технически средства, е намерил, че при ангажиране на административнонаказателната отговорност са допуснати съществени процесуални нарушения.

Едно от тях е свързано с описанието на нарушението. Според районния съд едновременното посочване, че санкционираното лице е управлявало превозното средство и е извършвало превоз на товари, създава неяснота относно качеството, в което е ангажирана неговата отговорност. За недостатъчно е счетено и описанието на характеристиките на превозното средство, включително липсата на данни относно вида на окачването и допустимата му максимална маса.

Като самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление съдът е посочил неспазването на процедурата по чл. 189е ЗДвП. Изложени са съображения, че контролните органи не са изпълнили задължението си да уведомят нарушителя за възможността да заплати предвидената в закона такса, с което е ограничено правото му да се възползва от специалния ред за освобождаване от административнонаказателна отговорност.

Решението е правилно като краен резултат, макар част от правните изводи на районния съд да не могат да бъдат възприети.

На първо място, не е налице твърдяната неяснота относно субекта на нарушението. От съдържанието на АУАН и наказателното постановление се установява, че административнонаказателната отговорност е ангажирана на И. М. Х. в качеството му на водач на конкретно индивидуализирано пътно превозно средство. Посочени са мястото и времето на проверката, регистрационният номер и характеристиките на автомобила, превозваният товар, извършеното измерване и констатираното превишение на допустимото натоварване на ос.

Употребата на израза „извършва превоз“ наред с посочването, че лицето управлява превозното средство, не обуславя противоречие във фактическото описание. В конкретния контекст той

характеризира осъществяваното с автомобила движение с товар, без да променя качеството, в което лицето е санкционирано. Не възниква съмнение, че отговорността е ангажирана за управление на тежко пътно превозно средство в нарушение на установените изисквания.

Неоснователно е и съображението, че липсата на данни за общата допустима максимална маса на автомобила представлява съществен порок на административнонаказателното обвинение. В случая нарушението се основава на превишаване на допустимото натоварване на двойната задвижваща ос, а не на общата маса на превозното средство. Това са самостоятелни нормативно установени показатели, всеки от които може да обуслови квалифицирането на превозното средство като тежко. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, буква „в“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. допустимото натоварване на двойна ос при разстояние между осите от 1,3 до 1,8 м е 18 т, а при условията на ал. 4 – 19 т. Установеното при проверката натоварване от 29,545 т надвишава и по-високата допустима стойност. Поради това липсата на конкретизация относно вида на окачването не поставя под съмнение наличието на превишение, макар тази характеристика да е относима към определянето на приложимата нормативна граница. Посочените обстоятелства не обосновават съществено нарушение на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, доколкото описанието позволява на санкционираното лице да разбере за какво нарушение е ангажирана отговорността му и да организира защитата си.

Правилен обаче е изводът на районния съд относно неспазването на специалната процедура по чл. 189е ЗДвП. Разпоредбата на чл. 189е, ал. 2 ЗДвП, в редакцията, действаща към 17.12.2025 г., предвижда, че при установяване на нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП контролните органи уведомяват нарушителя, преди съставянето на АУАН, за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 и чл. 28 от Закона за пътищата. Когато актът се съставя в отсъствието на нарушителя, тази възможност му се предоставя с връчването му. Съгласно ал. 3 таксата може да бъде заплатена при извършване на проверката или в 14-дневен срок от връчването на АУАН. Заплащането ѝ при условията на ал. 3 и 4 води до освобождаване от административнонаказателна отговорност за конкретното нарушение съгласно ал. 5, а по силата на ал. 6, когато вече е съставен АУАН, наказателно постановление не се издава и производството се прекратява. Тази правна уредба въвежда специална процедура, приложима и към нарушенията по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Уведомяването на нарушителя не е предоставено на преценката на контролните органи, а представлява изрично установено тяхно задължение, насочено към осигуряване на възможността

за упражняване на предвиденото в закона право.

В разглеждания случай АУАН № 0011155/17.12.2025 г. е съставен в присъствието на водача и му е връчен срещу подпис на същата дата. Следователно приложима е първата хипотеза на чл. 189е, ал. 2 ЗДвП, изискваща уведомяването да предхожда съставянето на акта. От съдържанието на АУАН и приложената разписка не се установява изпълнение на това задължение. Разписката съдържа уведомления относно други процесуални възможности, включително за сключване на споразумение по ЗАНН, но не и за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 и чл. 28 от Закона за пътищата. Не са представени и други доказателства, удостоверяващи, че преди съставянето на акта водачът е бил уведомен по реда на чл. 189е, ал. 2 ЗДвП.

Самото отсъствие на такова отбелязване в АУАН не би било достатъчно, за да се изключи възможността уведомяването да е извършено по друг начин. При липсата на доказателства за изпълнение на задължението обаче не може да се приеме, че специалната процедура е спазена.

Нарушението е съществено, тъй като засяга предоставена от закона възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност. Нейното упражняване предполага нарушителят да бъде надлежно информиран за приложимия ред и последиците от заплащането на таксата. Именно с тази цел законодателят е предвидил изрично задължение за уведомяване още преди съставянето на АУАН, когато лицето присъства при проверката.

Обстоятелството, че чл. 189е, ал. 3 ЗДвП допуска заплащане на таксата и в 14-дневен срок от връчването на акта, не освобождава контролните органи от задължението по ал. 2. Двете разпоредби уреждат различни елементи на специалната процедура – уведомяването за предоставената възможност и срока, в който тя може да бъде упражнена. Пропускът не може да бъде преодолян в съдебното производство, тъй като се отнася до задължение, чието изпълнение законът свързва с определен етап от административнонаказателното производство. При тези обстоятелства издаването на наказателното постановление е предшествано от съществено нарушение на специалните процесуални правила, което обуславя неговата незаконосъобразност.

Доводите на касатора относно доказаността на нарушението и обществената опасност на движението на тежки пътни превозни средства не променят този извод. Установяването на фактическите признаци на административното нарушение не освобождава компетентните органи

от задължението да спазят предвидения в закона ред за ангажиране на административнонаказателната отговорност. По изложените съображения, независимо от частичното несъгласие с мотивите на районния съд, постановеното решение е правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно. Ответникът по касационната жалба не е заявил искане за присъждане на разноски в настоящото производство.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, XXIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3438/11.09.2026 г., постановено по НАХД № 3992/2026 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 10 състав.

Решението е окончателно.